

Saguaro

een 'St. Vincent'-verhaal

Door Christian Deterink

“Ik droom elke nacht van de dood”, Jonah slaakte een diepe zucht en woelde door zijn warrige haardos, “En... ik weet het niet, dokter, maar dat is zó fijn. Zo moet de hemel zijn!”

Mary voelde medelijden en bestudeerde haar patiënt beter. Hij zat als een geslagen hond ineengedoken op de bank, met zijn stakerige benen alle kanten op. Hij oogde nog magerder en meer verwaarloosd dan eerder, besepte ze. Ze róók hem ook en vroeg zich af hoe lang geleden Jonah zichzelf had gewassen.

“Waarom voel je dat zo?”, vroeg ze.

Jonah keek op en in diens gezicht zag Mary het bange jongetje weerspiegeld, dat Mary zo graag wilde helpen: “Dan heb ik eindelijk rust. Ver weg van alle pijn en ellende.”

Mary zuchtte, verschoof in haar stoel en tikte nadenkend met haar pen op haar notitieblok. Ze overwoog hem ervan te overtuigen dat de dood nooit de oplossing is, maar twijfelde. Ze wist inmiddels voldoende van Jonah om te begrijpen dat dit geen indruk zou maken. De jongen was misschien net twintig, maar had vreselijke dingen meegemaakt. Hij had er in alle sessies nooit over verteld, maar Mary had genoeg gezien. En ze besepte ook hoe uitzichtloos zijn leven was: hij moest berooid en zonder vrienden of familie overleven in deze stad. En niemand hielp hem; op haarzelf na dan nog misschien: de psychiater die hem op een ochtend had aangetroffen in haar wachtkamer en die erop had gestaan een consult te krijgen. Daar had ze aan toegegeven, alhoewel ze direct had begrepen dat hij niet verzekerd was en haar er ook nooit voor zou kunnen betalen.

En sinds die eerste ontmoeting was hij steeds weer opnieuw terug gekomen. Op altijd wisselende

tijden had hij plaatsgenomen in haar wachtkamer en net zo lang gewacht tot ze tijd voor hem maakte. Chucky, de conciërge en bewaker van het complex, kende hem inmiddels ook en wist had hij hem altijd maar gewoon moest doorlaten...

“Gebruik je de antidepressiva, die ik je heb gegeven?”, vroeg ze uiteindelijk.

Jonah keek op met een schuldig gezicht; “Die heb ik verkocht op de straat...”

“Toch niet voor drugs?”

“Nee, absoluut niet!”, antwoordde Jonah meteen met grote ogen. Hij sprak de waarheid.

“En ga je dan naar die daklozenopvang die ik je heb aanbevolen?”

Jonah schudde langzaam zijn hoofd, “Daar vind ik het niet fijn. Ik red mezelf wel...”

“Nou, blijkbaar toch niet, als je aan zelfmoord denkt!”

Jonah keek haar hulpeloos aan, “Het is de enige manier om alles te laten stoppen, al het... ondraaglijke...”

Mary overwoog om bij hem naar binnen te gaan. Ze kon al bijna al zijn suïcidale en duistere gedachten zien, zoals ze in zijn geest rond zweefden. Zij zou ze kunnen... aanpassen, bijstellen. Misschien er een enkele voorzichtige andere suggesties bij plaatsen... Ze zou heel subtiel te werk moeten gaan, maar ze kón het proberen! Maar aan de andere kant; ze was er zeer beducht voor om Jonah's geestelijke integriteit te schaden, zoals ze dat bij iedereen had. Ze was nog steeds in tweestrijd toen ze merkte dat Jonah weer was begonnen te praten:

“... hoe ik wil worden begraven. Vóór alles ben ik als ekind een keer met mijn schoolklasje naar Saguaro gegaan, het nationale park. Dat is helemaal niet ver van Tucson! Ik herinner me nog steeds hoeveel indruk de enorme weidsheid van die plek op me maakte. Die prachtige woestijn, met al die enorme cactussen erin, beelden die ik alleen kende uit westerns. Misschien was dat wel de laatste keer dat ik onbezorgd en gelukkig was...”

Mary zag een zeldzame flauwe glimlach op Jonah's gezicht verschijnen en hij vervolgde na een stilte; “Dat is waar ik wil worden begraven. Onder zo'n cactus, daar. En heel belangrijk: niemand mag het weten, misschien alleen u, dokter! Want alleen dan krijg ik eindelijk mijn rust...”

“Dr. Carrington, wat goed dat ik je zie!” Mary schrok op en zag hoe Dr. Clyde Wong, een collega van haar bij de faculteit Psychologie, bij haar tafeltje stond. “Mag ik?” Mary knikte en probeerde vriendelijke te glimlachen. Voor hij was goed en wel gaan zitten, praatte Dr. Wong alweer verder: “Ik heb de onderzoeksresultaten nader bestudeerd. En die zijn echt opmerkelijk! Ik wil dolgraag nader onderzoek doen met je.”

Mary zuchtte. Sinds ze een half jaar geleden met Dr. Wong gedeeld dat zij meende te beschikken over een bijzondere gave, was hij niet van haar af te slaan geweest. Natuurlijk, ze had ook zelf een wetenschappelijke interesse naar wat haar gave precies in hield, maar Dr. Wong was wel èrg gretig. Hij had zich blijkbaar in zijn hoofd gehaald dat hij grote academische faam zou verwerven met een wereldschokkende publicatie, maar daar was het Mary helemaal niet om te doen; de belegen tegelwijsheid dat elke psycholoog vooral zichzelf wilde begrijpen, lag veel dichter bij de waarheid.

Het ironische was, dat Dr. Wong's ambities natuurlijk helemaal geen probleem hoefden te vormen, als Mary maar even bij hem 'naar binnen ging', zoals ze dat -bij gebrek aan betere woorden- noemde. Want dat was natuurlijk wat haar gave behelsde: haar vermogen om diep in de geest van mensen binnen te dringen, ze te lezen en ze zelfs te manipuleren. Bijvoorbeeld om die dwaze ambitie van haar collega wat af te schalen.

Maar Mary zou dat alleen nooit doen: ze hield van haar vakgebied, en van de psychologie, en beschouwde de geest van ieder mens als diens meest waardevolle bezit: diens tempel. Om daar aan te

rommelen, was bijna nog erger dan iemand ongevraagd lichamelijk iets toe te brengen. Tegen dezelfde dokter Wong had ze het wel eens vergeleken met een medemens een pink afhakken, en het dan terug naaien op een andere plek op het lichaam; dat dééd je niet, dat was misdadig, daar was iedereen het toch wel over eens. En om dan aan -nee, in!- iemands hoofd te zitten, dat voelde voor Mary aan als misschien wel nóg misdadiger.

“... een bijzonder sterk ontwikkeld gedeelte van je brein. En uitgerekend midden in de hypothalamus en hersenstam! Je weet wel, wat men tegenwoordig zo populair het reptielenbrein noemt!”

“Wat zeg je nu?”, vroeg Mary, want ze had blijkbaar een deel gemist.

Dr. Wong boog zich verder over tafel en zei: “Die... anomalie... in jouw hersenen, is dan waarschijnlijk iets dat al héél oud is. Al vanuit de tijd dat de mensen nog apen waren, daarvóór nog.”

Mary slikte moeizaam een hap van haar broodje door, “Ik hou niet van die term; anomalie.”

Dr. Wong spreidde zijn handen en grijnsde; “Misschien is het wel je Gave God’s dan, bezien vanuit jullie Christelijke geloof.”

Mary glimlachte dun, “Dan eerder het hoogste stadium van verlichting, vanuit jouw optiek bezien.”

“Ik wil heel graag nadere testen met je doen, ik heb een opstelling bedacht, die...”, ratelde Dr. Wong alweer verder, die blijkbaar haar grapje niet had gehoord, of het niet relevant vond. Zo ging het altijd, bedacht Mary zich, terwijl ze afwezig de restauratie-ruimte scande. Die was op dit tijdstip vol met etende studenten en enkele medewerkers of docenten, zoals zij. Vele aanwezigen kende ze, hoe groot de universiteit ook was. Mary was dan ook altijd al een ‘mensen-mens’ geweest: een gezicht dat ze ooit had gezien, vergat ze niet snel meer.

Toen viel haar oog opeens op een forse man, gekleed in een lange leren jas, die heel doelbewust haar richting op leek te lopen. Ze kende hem niet, maar ergens... toch weer wel? Het duurde even voor ze besepte dat ze hem vóelde: en hoe dichterbij hij kwam, hoe sterker dat werd. En het was geen aangenaam gevoel, maar juist heel onheilspellend! Een instinctieve waarschuwing voor gevaar!

Ze kon haar blik niet meer van de naderende man halen. Zijn volledig kale hoofd glom in de tl-verlichting van het restaurant en straalde een soort boosaardige vitaliteit en kracht uit. Ze besepte dat ze de leeftijd van de man onmogelijk kon schatten; hij was in ieder geval ouder dan veertig, maar ook zeker niet ouder dan een jaar of zestig... toch? Want op een bepaalde manier ook weer wel!

“...Mary, luister je wel?”, klonk heel ver weg de stem van Dr. Wong. Hij zei nog meer, maar dat werd volledig overstemd door een krachtiger stem: “Ik heb je gevonden, Mary! En nu ben je niet meer veilig! Ik ben Radillo, knoop die naam in je oren!” Mary rukte zich los van die stem en besepte dat die alleen in haar hoofd had geklonken. In paniek keek ze weer op en zag hoe de man op zo’n tien meter van haar was blijven staan en nu heel subtiel een vinger haar richting uit wees.

“En ik zal je vernietigen!” Die woorden drongen heel luid bij Mary binnen en onwillekeurig kreeg ze over haar hele lijf kippenvel. Heel even wist ze zeker dat de man haar -hier en nu- zou aanvallen en vermoorden. Maar toen opeens draaide hij zich op zijn hakken om en liep weer van haar weg. Mary bleef verstijfd zitten en kon niets uitbrengen.

Het was Dr. Wong die haar uit haar roes haalde; hij schudde haar door elkaar en bekeek haar geschrokken; “Dr. Carrington, wat is er? Het lijkt wel alsof u een spook hebt gezien!”

Maar Mary wist dat het véél erger was dan een spook!

Dáár moest ze wonen: Judith. Mary wreef over haar gezicht en vroeg zich af wat ze in godsnaam deed, hier in haar auto, geparkeerd aan een woonstraat ergens in één van die vele uitgestrekte suburbs die Phoenix, Arizona, rijk is. Deze specifieke wijk had de naam ‘Alta Vista’, dat herinnerde Mary zich

nog van haar nachtelijke zoektocht op internet, maar dat leek vooral een naam voor een glossy makelaarsfolder, want de hele wijk was zo plat als een dubbeltje en gevuld met een zee van allemaal dezelfde houten bungalows, de typische confectiewoning van 'Middleclass USA'.

Mary's oog viel op het dashboard-klokje. Het liep inmiddels al tegen de avond, merkte ze op tot haar verbazing. Maar de middag was dan ook als in een waas verlopen. Meteen na het treffen met die boosaardige man, was ze in paniek het restaurant uit gerend, Dr. Wong in opperste staat van verwarring achterlatend. Ze was niet eens meer terug gekeerd naar haar werkkamer, maar was meteen de parkeergarage in gedoken om haar auto te halen. Hoe verward en in shock ze was, bleek wel uit het feit dat ze aanvankelijk niet eens haar auto had kunnen vinden. Ze bevond zich gewoon op de verkeerde verdieping, maar in de angst dat achter elke pilaar die man, die Radillo, zoals hij zichzelf noemde, weer kon opduiken, had ze zich dat eerst helemaal niet gerealiseerd.

Toen ze eindelijk haar auto had gevonden, was ze met piepende banden weggereden. Weg van de universiteit! Weg van die vreselijke man met die glimmende kale kop! Aanvankelijk had ze werktuiglijk koers gezet richting haar appartement, maar al snel had ze beseft dat ze daar helemaal niet naar kon terug keren; wat als ze daar werd opgewacht? Ze had daarom in opperste verwarring haar auto zomaar ergens stilgezet. Want wat nu? Hulp zoeken bij Craig, haar ex? Een absurd idee: ze had hem al in geen tien jaar gezien en ze kon niet verwachten dat hij haar gastvrij zou opvangen, na alles wat er gebeurd was. Chucky dan, de conciërge en bewaker van het bedrijfsverzamelgebouw in *downtown* Cuscon waar zij haar praktijk hield? Die goeierd zou haar zeker helpen, maar haar praktijkruimte was al even verboden terrein als haar woning. Want óók deze plek zou Radillo kunnen kennen!

Het was op dat moment dat Mary beseftte hoe klein haar wereldje was. Haar ziekelijke moeder, die ze jaren lang intensief had verzorgd, was al een paar jaar geleden overleden. De weinige andere familie die ze had, woonde op afstanden die alleen met een vliegtuig te bereizen waren. Vrienden had ze welbeschouwd niet, omdat ze verder eigenlijk altijd werkte. En met collega's ging ze dan weer in de regel afstandelijk om. Een serieuze relatie had er ten slotte sinds de traumatische ervaringen met Craig niet meer in gezeten.

Het was ook op dat moment dat Mary zich opeens herinnerde dat ze, een aantal avonden geleden nog maar, op haar computer was gaan zoeken op de naam Judith Iversen, *née* Monroe. Haar boezemvriendin van de universiteit. Ach ja, haar studietijd... de jaren van onbezorgd geluk, de jaren dat alle foute levenskeuzes die ze zou maken, nog niet zo op haar drukten...

Het had niet eens lang geduurd voordat ze uitgevonden had dat Judith na haar huwelijk in Phoenix was neergestreken. En het had haar nog minder tijd gekost om het woonadres erbij te zoeken; de woning waar ze nu vanuit haar auto op uitkeek.

Net op het moment dat haar inviel dat het dwaasheid was om na bijna een kwart eeuw radiostilte, opeens weer in het leven te verschijnen van haar vroegere boezemvriendin, zeker in haar huidige toestand, hield er een gebutste SUV stil op de inrit voor het huis. Er stroomden drie, nee: vier kinderen uit, voor de vrouw uit stapte op wie Mary in bijna twee intense studiejaren, verschroeiend verliefd was geweest. Ze had nog steeds precies dezelfde houderige motoriek, alsof ze haar ledematen nooit volledig onder controle had. Maar met hetzelfde nonchalante en ogenschijnlijke gemak, dat Mary óók van haar kende, slaagde ze er in twee papieren zakken met boodschappen te dragen, het portier van haar auto te sluiten, haar kinderen tot de orde te roepen en de voordeur te openen.

Mary begreep opeens heel duidelijk dat ze Judith móest zien, maar besloot nog even te wachten tot zij de tijd had gehad om 'te landen', zoals Mary dat altijd noemde. Om iets in handen te hebben klapte ze haar mobieltje maar open. Een handvol gemiste oproepen en verontruste tekstberichten van Dr.

Wong en nog wat collega's, die Mary snel wegdruckte. Toen bedacht ze zich pas dat de boosaardige man haar met het signaal van haar telefoon misschien wel kon opsporen. Opeens bang geworden, trok ze paniekerig de batterij uit het apparaat. Ze liet ze naast haar op de zitting van de rijdersstoel vallen en merkte dat ze het zweet in haar handen had staan.

Haar gedachten keerden maar terug naar die boosaardige man, Radillo; de manier waarop die een bedreiging rechtstreeks in haar brein had geplant. En het koude besef trok door haar heen dat hij net zo was als zij: hij had óók haar bijzondere gave. Maar wat het meest angstwekkend was, was dat dit hen geen zielsverwanten of zo maakte; integendeel: het maakte hen tegenstanders! Mary had zich tot op de dag van vandaag nooit gerealiseerd dat er 'Anderen' konden zijn en al helemaal niet dat die haar vijandig zouden zijn. En dat besef gooide haar leven volledig overhoop, want opeens begreep ze dat ze niet meer veilig was.

Ze schudde de gedachten van zich af en probeerde zich te vermannen. Snel zette ze het mobieltje weer in elkaar, maar schakelde die niet in. Daarna stapte ze uit. Ze trok haar kleding strak en stak de straat over en liep naar de woning van de Iversens. Héél even overwoog ze nog om gewoon door te lopen, maar toen dwong ze zichzelf al de inrit op richting de voordeur. Een moment later had ze aangebeld en was er geen weg meer terug. Nog een paar momenten later had een druk jongetje de deur al geopend en al keihard 'Mááám' naar binnen geschreeuwd. En niet veel later stond zij opeens voor haar; de vrouw die al bijna een kwart eeuw nooit helemaal uit haar gedachten was verdwenen.

"Mary, ben jij het?"

"Nou heb je nog steeds niet de èchte reden verteld waarom je hier bent gekomen!" Judith constateerde het monter nadat ze met een sprongetje, net als vroeger, naast Mary op de bank landde. Het was inmiddels alweer avond. De schijnbaar onvermoeibare kinderen -allen jongens- die de hele tijd als een furie door het huis hadden geraasd, waren eindelijk in bed gestopt, Judith's echtgenoot Maynard had zich terug getrokken in zijn studeerkamer om nog wat te werken, en Mary was, plotseling uitgeput, neergeploft op de comfortabele maar uitgewoonde bank in de knusse woonkamer.

"Dat heb ik je toch gezegd?" Mary reikte Judith een kop dampende thee aan en nam zelf ook een slokje uit haar kop.

"Ja, ja", zei Judith, zichzelf begeleidend met drukke gebaartjes. 'Je wilde me weer eens zien. Het was al zolang geleden, bla, bla, bla. Maar waarom nú? Een doordeweekse dag? En onaangekondigd? Ik ken je langer dan vandaag, Mary, en zo ben je niet. Jij plant alles nauwkeurig, houdt alles onder controle. En bovendien, ik zie het ook aan je. Je lijkt... heel erg van slag door iets!"

Mary voelde de priemende blik van Judith en voelde zich opeens heel breekbaar. Judith had haar altijd misschien wel beter begrepen dan ze besepte en opeens wilde Mary niets meer verzwijgen: "Hij stond opeens vandaag voor me en ik werd heel erg bang!"

"Wie?", vroeg Judith voorzichtig.

"Ra....", begon Mary, maar opeens bedacht ze zich. Als ze over Radillo vertelde, zou ze een grens passeren. Ze zou dan ook over zichzelf moeten vertellen. Dat ze een hele bijzondere gave had, een gave die haar blijkbaar de gezworen vijand maakte van ieder ander met die gave. En die waarheid wilde ze nog niet zomaar prijsgeven, "Ra... mon", brak ze krachteloos uit, "Mijn ex", vervolgde ze snel improviserend, "Hij was heel slecht voor me; hij sloeg me, en...."

Judith boog zich begrijpend naar voren en legde geruststellend een hand op haar been, "Ik begrijp het, wat rot voor je. Je schrok, je was even in paniek."

Mary knikte dankbaar, maar voelde zich intussen schuldig, want alwéér was ze niet eerlijk tegenover Judith, net zoals ze dat vroeger zo vaak niet was geweest. Toen ze had volgehouden niet ècht

verliefd te zijn op haar: “Nee, natuurlijk niet, haha”. De seks die ze maandenlang met elkaar hadden gehad en de intimiteit die ze hadden gedeeld, waren best heel fijn geweest hoor, maar veel meer dan wat losbandig geëxperimenteer was het ook niet: “We willen gewoon de seksuele conventies overhoop gooien”: ze hoorde het zichzelf nog quasi-stoer zeggen, “En je wilt alles een keer meegemaakt hebben toch? Ook hoe het is om met een vrouw te zijn, en daarmee te vrijen!” Judith had het allemaal hardgrondig beaamd, en zonder dat ze dat besepte, had dit de ziel van Mary gegriefd.

“Je was bang dat... Ramon... je bij je huis zou opwachten, ik snap het”, zei Judith terwijl ze Mary’s hand pakte, “Je mag wel een paar dagen hier logeren hoor! In Maynard’s werkkamer staat een stretcher, die kan ik straks zo opmaken.”

“Dank je wel, Jude!”

Judith glimlachte, “Zo noemt niemand me, gek hè? Alleen jij.”

Mary kneep dankbaar in haar hand en voelde héél even weer die verbinding, net zoals vroeger. Een sprankje hoop flakkerde weer op dat het weer zo kon worden als vroeger. Maar toen liet Judith haar hand al los en was het moment vervlogen.

“Ik heb natuurlijk gemerkt dat je een bekend psycholoog geworden bent”, zei Judith, “Ik heb nooit je boeken gelezen hoor, veel te moeilijk voor me!” Ze lachte, “Knap hoor! Maar ik ben eigenlijk vooral benieuwd: ben je nou gelukkig?”

Mary had al gevreesd dat die vraag zou komen en kaatste die snel terug: “Ben jij dat?”

Er gleed een warme glimlach over Judith’s gezicht, voor ze met beide handen de kom thee naar haar mond bracht, ook alweer iets zo herkenbaars; “Ik kan alleen maar zeggen: ja! Maynard is een geweldige man. En de jongens, je hebt ze meegemaakt... Met één woord: fantastisch!”

Mary knikte, “En je eigen carrière dan? Alle dromen die je had toen je nog studeerde?”

Judith haalde, nonchalant zoals ze altijd kon zijn, haar schouders op; “Het leven als huismoeder is ook zó vervullend...”

Mary bestudeerde haar en begreep dat ze het meende. Oké: ze had niet het idee dat dit gezin het heel breed had: Maynard had blijkbaar een kleine eigen zaak en alles in dit huishouden, zoals de gebutste auto’s op de inrit of deze afgeleefde bank, ademde niet bepaald materiële welstand. Maar wél voelde ze dat deze plek iets anders uitstraalde: ongecompliceerd geluk!

Mary kon niet anders dan dit alles aan zichzelf spiegelen. Toegegeven: zij had een heel goedbetaalde baan als universitair hoofddocent en een hoog aangeschreven eigen praktijk. Ze had een paar goed ontvangen academische boeken geschreven, een prachtig appartement en een nu al goedgevulde pensioenpot. Maar had dit alles haar gelukkig gemaakt? In de liefde was ze hopeloos mislukt, dat was bijvoorbeeld al een ding wat zeker was... Mary begreep opeens wat een rommeltje haar leven was, ook al vóórdat die Radillo daar opeens in was verschenen. Wat een ironie: de gevierde psychiater die zèlf geestelijk in de knoop zit! Boven al stak bij haar het besef dat ze bij alle ècht belangrijke dingen steeds niet had gedurfd voor zichzelf op te staan. Zoals dat ze nooit tegen Judith had verteld wat ze ècht voor haar voelde.

Over al deze zaken wilde ze net beginnen te vertellen tegen Judith, toen ze werd verstoord door haar trillende mobieltje. Ze had het niet kunnen nalaten om het ding ergens tijdens het avondeten weer aan te zetten en snel haar nieuwe berichten te bekijken. Dat was niet veel bijzonders geweest en ergens was ze bijna een beetje teleurgesteld geweest dat mensen haar blijkbaar nog niet erg misten. Maar instinctief wist ze nu dat er iets aan de hand was, want ze werd nooit op dit late uur gebeld! Ze klapte het scherm open en zag één nieuw bericht; het was van Jonah. Zo te zien vanaf het oude mobieltje dat zij hem had gegeven, met een klein prepaid-abonnementje erbij om te gebruiken voor noodgevallen. “Help me!”, stond er, “Kom zo snel mogelijk. Ik ben bij je praktijk.”

“Wat is er?”, vroeg Judith met een bezorgde frons op haar gezicht.

“Een patiënt van me”, zei Mary snel terwijl haar vinger razendsnel een antwoord intoetste.

“Wat heb je gezegd?”

“Dat ik morgenvroeg meteen kom!”

Judith's twijfelende blik verwarde Mary niet. Want zij had metéén geweten dat ze Jonah niet in de steek kon laten.

Mary trok de capuchon van haar trui nog wat verder over haar hoofd en voelde zich een beetje belachelijk. Zouden voorbijgangers haar niet allemaal zien zitten, zo achter het stuur weggedoken van haar aan de weg geparkeerde SUV? En zich dan afvragen waarom ze zichzelf zo verstopte onder die capuchon? Of nog erger: tóch nog iets zien van die vreemde hoofdkap die ze daaronder droeg?

Mary besepte dat het haar ook niets uit zou moeten maken wat anderen van haar vonden. Waarom had ze zich toch ook altijd zo veel aangetrokken van wat anderen dachten? Alweer was ze precies zo'n psychiater die eigenlijk aan de andere kant van de tafel had moeten zitten. Ze grinnikte grimmig.

Ze keek weer naar buiten. Daar gebeurde er nog steeds weinig bijzonders: er reden wat auto's voorbij en hier en daar liep een verdwaalde voetganger. Bij het bedrijfsverzamelgebouw waar ze op uit keek, was het ook rustig en haar eigen praktijk was nog steeds geheel donker en verlaten.

En tóch wist ze zeker dat Radillo hier op haar wachtte, dat moest wel. In de lange doorwaakte nacht in het huis van de Iversens was ze tot het besef gekomen dat Jonah's bericht geen toeval kon zijn: Radillo gebruikte hem als lokaas. Dat moest wel! Ach, die arme Jonah! Had hij rond gescharreld bij haar praktijk, zoals hij wel vaker deed? En was hij op die manier opgemerkt door Radillo? Ze vroeg zich af of ze het ooit te weten zou komen, maar was vooral bezorgd om Jonah's welzijn. Ze zou het zichzelf niet makkelijk vergeven als hij door haar schuld in de problemen was gekomen!

Ze kreeg weer jeuk onder de kap die ze droeg en probeerde het hardnekkig te negeren. Krabben was gevaarlijk, want misschien trok ze wel een contactje kapot. En het ding afdoen was al helemaal niet aan de orde, want dat was misschien wel heel gevaarlijk!

Mary droeg de experimentele 'neuro-helm' die Dr. Wong had ontwikkeld. In zijn wetenschappelijk onderzoek naar haar gave, had hij geconcludeerd dat Mary wel een heel sterk telepathisch vermogen moest hebben, bij gebrek aan een betere term. En als dat zo was, dan zou je die hersengolven ook moeten kunnen afschermen. Met die hypothese had hij dus die 'neuro-helm' gemaakt, een kap vol met elektrische schakelingen die samen zorgden voor een sterk elektromagnetisch veld dat zou moeten werken als een soort scherm. En vreemd genoeg: het ding had bij hun testen zelfs gewerkt!

Mary had zich in die zelfde doorwaakte nacht in Phoenix gerealiseerd dat exact die 'neuro-helm' wel eens een heel goed beschermingsmiddel kon zijn. Want ze had maar al te goed gemerkt hoe je iemand anders met de gave vóelde. Kon het zijn dat zij, net als Radillo, een soort zintuig had voor die sterkere hersengolven van een ander? Het leek haar waarschijnlijk en daarom was ze, toen ze in alle vroegte inmiddels eenmaal terug was in Tucson, éérst naar het universiteitscomplex gereden. In de relatieve rust van de ochtend had ze geen enkele moeite gehad om binnen te dringen in het werkvertrek van Dr. Wong en zijn 'neuro-helm' te ontvreemden. Gelukkig was ze ook niemand tegen gekomen die lastige vragen stelde.

Mary keek weer naar buiten, maar nog steeds gebeurde er weinig opmerkelijks. Ze merkte dat haar aandacht onwillekeurig steeds weer werd getrokken door een niet al te nieuw busje van een huurmaatschappij met getinte ramen, dat er de hele tijd al had gestaan. Zou Radillo misschien dáár in zitten? Ze vroeg zich af of hij dan vanuit van dat busje op dezelfde manier weer naar haar keek en schoof nog wat meer onderuit in haar stoel.

Alwéér bleef het heel lang rustig en het was inmiddels na twaalven dat Mary het niet meer uit hield.

Haar blaas stond op knappen en ze moest intussen ècht iets eten en drinken. Ze vergewiste zichzelf ervan dat het veilig was en stapte toen uit. Nog geen vijftig meter verderop bevond zich een diner, een morsige tent waar ze normaliter nooit kwam. Maar dat kwam nu opeens goed uit, want dat maakte de kans dat ze herkend werd ook weer kleiner! Ze trok de capuchon strakker over haar hoofd en probeerde vooral niet te haastig te wandelen.

Zonder problemen liep ze de diner binnen en ze ging meteen door naar de toiletten. Er was slechts één damestoilet en Mary moest langer wachten dan haar lief was voor die eindelijk vrij was. Toen ze eindelijk weer naar buiten kwam had ze besloten een koffie en een muffin te kopen en ze sloot aan in de korte rij voor de balie. Vrijwel meteen kwamen er echter twee mannen achter haar staan en meteen voelde ze haar nekhaartjes kriebelen.

“Baas wil een *quadruple* espresso, dat weet je toch?”, zei de ene.

“Prima, neem ik die ook”, zei de ander, “En een dubbele hamburger erbij. Dat heb ik wel verdiend na die doorwaakte nacht...” Mary spitste haar oren.

“Baas had haar inmiddels wel verwacht, maar die teef daagt maar niet op, verdomme!”

“Hou je geduld, Jizz.”

“Dat is makkelijk gezegd, Gene! Steeds weer datzelfde gezeik! Baas die zo nodig iemand éérs de stuipen op het lijf wil jagen en daarna pas wil toe slaan.”

“Je weet toch wat hij zegt over dat hij zich aan de edele regels van de jacht wil houden?”

“Ach, wat een bullshit! Werk toch gewoon af met dat kreng!”

Mary was inmiddels helemaal verstijfd. Dit waren handlangers van die Radillo, dat móest wel! Heel voorzichtig keek ze om. Een man met een militaire crewcut en een zwarte man in wijdvallende kleding.

“Hou je gemak en praat niet zo hard, Jizz, iedereen kan je horen! En wie ben jij om baas te bekritisieren?”

Jizz, de zwarte man, hief zijn handen, “Dat doe ik toch niet? Maar daarom hoef ik het nog niet leuk te vinden...”

“Ach, hou toch je bek”, gromde de ander, Gene.

“Mevrouw?” Mary beseftte opeens dat jongeman achter de balie haar aandacht vroeg. Ze bestelde snel een flesje cola en wat van de uitgestalde koeken op de balie. Want ze wilde hier zo snel mogelijk weg zijn!

Het bleek een kort moment van spanning te zijn geweest, want daarna was de rust weer snel terug gekeerd. Niet lang nadat Mary zichzelf weer had opgesloten in de relatieve veiligheid van Judith's SUV, had ze geobserveerd hoe de twee mannen met een tray koffiebekers de straat waren overgestoken en inderdáád waren ingestapt in dat huurbusje. “Zie je wel!”, had ze zachtjes gepreveld. Maar daarna gebeurde er weinig. Het enige wat veranderd was, was dat Mary nu wel veel zekerder wist dat Radillo echt op haar zat te wachten! En dat maakte dat de spanning alleen maar groter.

Het was al avond en het werd al donker, toen Mary zag dat Judith een berichtje gestuurd had. Ze vroeg wanneer ze dacht terug te komen met haar auto en meldde er meteen bij dat Mary's eigen auto door Maynard helemaal was bekeken en het gewoon deed, was dat geen geluk? Mary kneep haar ogen dicht in het besef dat ze alweer een leugentje had opgedist. Die ochtend had ze gezegd dat haar eigen auto niet startte en had ze na veel gesmeek de SUV van Judith mee gekregen. Alweer zo'n leugentje, maar wel eentje om bestwil, vergoelijkte ze zichzelf. Ze kon beter in een vreemde auto rijden, want Radillo keek misschien wel uit naar het hare. Mary's vingers zweefden over de toetsen en ze overwoog te antwoorden dat ze op het punt stond terug te keren naar Phoenix, maar wilde niet opnieuw liegen en legde het mobieltje weer weg.

Ze keek weer om zich heen en herkende opeens iemand die over de stoep haar richting op wandelde: een fors gebouwde latino-man met een baseball-petje op. Het was Chucky, de conciërge en bewaker van haar bedrijfsgebouw. In een opwelling boog ze zich snel opzij en opende het portier aan de bijrijderskant.

“Hé, Chucky!”

Hij tuurde naar binnen en het duurde even voor hij haar herkende; “Mevrouw Carrington! U hier?”

“Stap in”, zei Mary snel en hij deed meteen wat ze hem opdroeg.

“Wat is er...”

Mary maakte een handgebaar en hij viel stil. “Heb je iets vreemds opgemerkt vandaag?”

De forse man haalde zijn schouders op, “Nee, niet echt.”

“Jonah nog gezien?”

“Die dakloze knul? Nee, ook niet...”

Mary zuchtte teleurgesteld.

“Wat is er dan, mevrouw?”

Mary haalde haar schouders op; “Ik ben in de problemen en had gehoopt dat jij kon helpen...”

“Ik ben u graag van dienst, mevrouw”, zei hij snel.

Mary keek naar buiten en haar oog viel weer op het busje van het huurbedrijf, ze wees er naar en vroeg: “Enig idee wie dat zijn?”

Chucky haalde zijn schouders op; “Geen idee. Zag één keer vandaag er wat mannen uit komen.”

Mary masseerde haar slapen en sloot vermoeid haar ogen en registreerde maar half dat Chucky vervolgde; “... rijden nu net weg, trouwens.”

Mary schrok op en zag tot haar schrik inderdaad dat het busje van zijn plaats was verdwenen en op dat moment hen nèt passeerde. In de paniek startte ze meteen haar eigen auto: ze kon hen onmogelijk uit het oog verliezen! Pas toen ze al was begonnen aan een ruime U-bocht beseftte ze dat Chucky nog naast haar zat.

“Rij maar, mevrouw Carrington”, zei hij vriendelijk, “Ik help u graag even!”

Ze keek hem dankbaar aan.

Het bleek verbazingwekkend gemakkelijk te zijn om het busje te volgen. Het reed op trage snelheid en gaf overal tijdig richting aan, misschien wel omdat de bestuurder goede redenen had niet staande te willen worden gehouden door de politie. En na een rit van ruim een half uur draaide het busje uiteindelijk het parkeerterrein op van een motel. Mary wist even niet wat te doen, maar volgde toen toch maar. Toen ze zag dat het busje in een verre hoek van het terrein parkeerde, deed ze even verderop snel hetzelfde. Mary was blij dat de avond inmiddels ingevallen was en het parkeerterrein slecht verlicht was.

Dat was ook maar goed ook, want de drie mannen die uit het busje stapten, liepen vlak voor hun geparkeerde SUV langs richting de receptie van het motel. Ze leken wel te marcheren in een vaste slagorde: de twee mannen die Mary eerder in de diner had gezien achteraan, en één man voorop. En die man was inderdaad Radillo! Mary hield onwillekeurig haar adem in en registreerde afwezig dat zelfs in het schaarse licht zijn kale kop leek te glanzen.

De mannen waren de SUV nog maar pas enkele meters gepasseerd, toen Radillo opeens stil hield en zijn hoofd heen en weer bewoog, zoals een jachthond dat zou doen als die een prooi ruikt.

Onwillekeurig zakte Mary nog verder omlaag in haar stoel en één moment wist ze zeker dat Radillo hun zou opmerken. Wat dacht ze ook; ze was ook véél te roekeloos geweest, verbeet ze zich zelf al.

Maar toen vervloog het moment alweer en beende Radillo verder richting het motel.

“Wie zijn die mannen?”, vroeg Chucky toen ze gedrieën in het gebouw waren verdwenen, “En wat wilt u eigenlijk doen?”

Mary beseftte dat ze dat zelf niet eens goed wist, anders dan dat heel graag wilde weten of Jonah veilig was; “Ze hebben misschien Jonah ontvoerd.”

Chucky schrok zichtbaar: “Maar... moeten we dan niet de politie bellen?”

Mary schudde haar hoofd, “Nee. Laten we eerst afwachten.”

Ze zwegen, maar het duurde gelukkig niet lang voordat er alweer beweging was. De twee mannen van Radillo liepen al keuvelend hun kant op. Chucky draaide heel voorzichtig het raampje open en nu konden ze de mannen woordelijk verstaan:

“... alle spullen van de baas meenemen, je weet hoe boos hij wordt als er dingen missen.” Gene.

“Ja, ja, hou je gemak.” Jizz.

Ze liepen voorbij en openden de schuifdeur van het busje. Ze waren een tijdje aan het rommelen en verschenen uiteindelijk weer met enkele weekendtassen in hun handen.

“Het grootste pakje laten we maar zeker liggen, hè?” Jizz leek een grapje te willen maken en stootte Gene kameraadschappelijk aan.

“Ik denk niet dat de baas veel beter slaapt met een lijk in zijn kamer”, antwoordde die afgemeten, “En loop eens door, baas houdt niet van wachten.”

Al kibbelend liepen de mannen weer richting het motel en een moment later was het weer rustig.

Alleen niet in Mary’s hoofd, want daarin resoneerde dat ene woord: *‘lijk’*. Jonah... het zou toch niet echt? Hadden ze hem... vermoord?

“Wilt u misschien nú de politie bellen, mevrouw Carrington?”, zei Chucky naast haar en zijn stem klonk dringend.

Mary keek hem aan en schudde resoluut haar hoofd, “Nee, Chucky, dit is niet iets voor de politie; dit is iets... persoonlijks.” Terwijl de man haar verbaasd aan staarde, viel haar iets in, “Chucky, jij bent toch zo handig in alles? Wil jij niet eens kijken of er inderdaad een... lijk... in het busje ligt?”

“Vraagt u me nou om in te breken, mevrouw Carrington?”, vroeg Chucky verward, “U weet toch... dat ik dat niet meer doe?”

Mary herinnerde zich opeens dat haar conciërge, toen hij veel nog jonger was, voor een vergrijp een korte gevangenisstraf had uitgezeten en ze legde snel een hand op zijn arm, “Pardon, dat had ik niet van je mogen vragen.”

Chucky keek haar aan en schudde resoluut zijn hoofd: “Dat mag u wel! U bent altijd zo goed voor me geweest.”

Mary begreep dat hij er op doelde dat ze hem had geholpen toen zijn dochttertje een keer ziek was geweest. “Nee, ik wil niet dat...” Maar hij luisterde al niet meer naar haar en was vliegensvlug uitgestapt. Ademloos keek ze toe hoe hij voorzichtig naar het busje sloop. Hij stond een tijdje ineengedoken voor de schuifdeur en niet veel langer trok hij die open en verdween naar binnen.

Mary hoorde een geluid en keek angstig om zich heen. Heel even wist ze zeker dat die vreselijke mannen van Radillo opeens uit het niets weer waren opgedoken. Maar het was nog steeds volledig uitgestorven en toen ze weer naar het busje keek, was Chucky alweer uitgestapt. Hij had alleen nu een grote zak in zijn beide armen. Op deze afstand leek het wel een lijkenzak.

Mary kon het niet meer aanzien en stapte nu zelf vliegensvlug uit. Vlak voor de SUV trof ze Chucky en zijn gezicht was vertrokken van, wat was het? Shock? Verdriet? Woede?

“Het is ‘m echt. Die spakerige pluizenbaal van je...”, bracht hij schor uit. Hij ritste de zak een klein stukje open en die onthulde het letterlijk lijkbekle gelaat van Jonah, de ogen onnatuurlijk omhoog gekeerd, alsof Jonah in zijn laatste moment nog had willen zien waar hij naar toe ging. Mary moest moeite doen om niet een gil te slaken en wankelde op haar benen. “Nee”, mompelde ze, dit woord

steeds weer herhalend. Ze besepte nu pas hoe nietsontziend Radillo was: nadat Jonah zijn berichtje had gestuurd en voor hem geen nut meer had -misschien wel eerder een last- had hij hem gewoon in koelen bloede vermoord! Mary voelde hoe ze over haar hele lijf kippenvel kreeg.

“Wat doen we?”, vroeg Chucky die de zak weer dicht ritste, “We kunnen hem toch zeker niet zo achter laten in dat busje?”

“Zeker niet!”, zei Mary die merkte dat de woede het bij haar begon over te nemen. Kordaat zei ze: “Laten we hem in de achterbak van onze auto leggen.”

De conciërge knikte en samen sjouwden ze de lijksak naar de SUV. Ze moest weer denken aan alles wat er de laatste twee dagen geleden gebeurd was. Hoe Radillo een schokgolf had veroorzaakt in haar leven, maar óók hoe ontmoeting Judith haar had laten inzien dat ze zelf bij de ècht belangrijke dingen in haar leven steeds had staan toekijken. Opeens viel haar de overtuiging in dat dit moest veranderen. En wel nu! Het was nu tijd om echt eens op te gaan staan; de strijd aan te gaan! Ze begreep opeens wat ze moest doen en nadat ze de zak voorzichtig in de achterbak hadden gelegd, zei ze tegen Chucky: “We zijn nog niet helemaal klaar. Wil je me nog één keer helpen, mijn beste Calixto? Alsjeblieft?” Voor deze ene keer sprak ze hem aan met zijn doopnaam.

Chucky keek haar heel lang aan, voor hij knikte en zei: “Ik hoop dat u weet wat u doet, dokter Carrington.”

Mary knikte dankbaar: “Wil jij rijden, Calixto? Ik heb namelijk iets anders te doen; iets heel belangrijks!”

Chucky knikte ernstig en ging achter het stuur zitten. Mary nam plaats op de passagiersstoel en ademde diep in en uit. Ging ze dit echt doen? Maar ze besepte dat ze het móest doen: eindelijk moest ze eens een keer haar leven in eigen hand nemen.

“Start de auto, Chucky, en rij richting de voorzijde van het motel.”

Hij deed wat ze hem vroeg en Mary zette zich schrap. Toen ze bij de entree van het motel waren aangekomen, hief ze een hand en Chucky liet de SUV langzaam uitrollen. En daarna deed Mary in één beweging haar kap af, het ding wat Dr. Wong de ‘neuro-helm’ noemde.

In eerste instantie voelde ze het niet eens, maar toen kwam het met een golf op haar af: het onrustbarende gevoel dat dat ze minder dan twee dagen geleden voor het eerst had gevoeld; de nabijheid van een ‘Ander’. En nu probeerde Mary hém te zoeken en hém een boodschap te sturen. “Je hebt me heel boos gemaakt, Radillo. Weet daarom dat ik de rollen nu omdraai! Weet dat ik nu degene ben die jaagt!” Mary meende héél even een reactie te voelen; iets van verontrusting en misschien wel angst? Het moest maar voldoende zijn. Ze legde haar hand even op Chucky’s arm. “Rijden, mijn lieve Calixto! Rijden!”

De woestijn was op dit nachtelijke tijdstip geheel verlaten. De verspreid staande reuzencactussen waar dit nationaal park haar naam aan had te danken, stonden in het maanlicht als sombere wachters toe te kijken op hoe Mary en Chucky in het halfduister voor een geïmproviseerd graf stonden. Strikt genomen was het niet eens een graf: ze hadden niet het gereedschap bij zich om dat te graven en bovendien was de bodem toch veel te rotsachtig. In plaats daarvan had Chucky een gat in de grond gevonden, een sleuf waar de lijksak perfect in had gepast. Ze hadden het zorgvuldig toegedekt met alle stenen in de wijde omgeving die ze maar hadden kunnen vinden.

“Rust zacht, Jonah...”, fluisterde Mary en ze huiverde in de kille bries. Er viel haar in dat ze méér begraven hadden dan alleen hem. Misschien hadden ze hier ook haar oude leventje begraven. Want ze besepte maar al te goed dat ze met Radillo op haar hielen onmogelijk daar naar kon terug keren. En misschien wilde ze dat ook wel niet!

“Doen we hier wel goed aan?”, fluisterde ook Chucky, “Nu weet niemand dat we hem hier begraven hebben...”

Mary pakte Chucky’s hand en keek hem aan; “Dat wilde hij zelf.” Ze keek om zich heen en liet zich overweldigen door de verpletterende weidsheid van deze plek, overspannen door een onmetelijke sterrenhemel, “Dat is precies wat hij wilde. Rust!”

Ze draaiden zich om en liepen langzaam terug naar Judith’s SUV.

“En u dan, mevrouw Carrington?”, vroeg Chucky voorzichtig, “Wat gebeurt er met u?”

“Ik?”, Mary kon een lachje niet onderdrukken. Ze maakte een weids gebaar: “Dat zullen de sterren uitwijzen. Maar dat het niet rustig blijft, dat is een ding dat zeker is!”

“U wilt Jonah gaan... wreken?”

“Precies!” En Mary beseftte dat ze het meende!